

ΑΝΤΩΝΙΑ ΓΟΥΝΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

Κυνηγοί και Λύκοι

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΑΝΤΩΝΙΑ ΓΟΥΝΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

Κυνηγοί και λύκοι

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο κυνηγός και ο λύκος	13
Γυναίκα αράχνη	23
Τι άλλο;	33
Τα έπιπλα	41
Το δικό σου ποτέ μην το ξεχάσεις	49
Ναι, μαγισσούλη	65
Όλα πήγαιναν καλά	73

Γυναίκα αράχνη

Ήταν μια γυναίκα –να ’ταν τριάντα χρονών, να ’ταν σαράντα– ελαφροσκέλετη κι αέρινη και λεπτή, ντυμένη πάντα με μαύρα όμορφα ρούχα, που ζούσε μόνη στο ημιφώτεινο σπίτι της – το έλεγε φωλιά της.

Χτύπησε κάποτε κάποιος την πόρτα της, κι εκείνη, σοβαρή, πήγε κι άνοιξε. Μπροστά της φάνηκε ένα κορίτσι, πολύ νεαρό, πολύ φωτεινό, πολύ γελαστό. Φορούσε ένα παντελόνι κίτρινο σαν τις ακτίνες του ήλιου, πουκάμισο λινό, φαρδύ και λευκό

σαν καλοκαιρινό σύννεφο, και τα πέλματά της ήταν γυμνά, δεμένα με σανδάλια.

«Γεια σου» είπε στην οικοδέσποινα «ήρθα να μου πεις μια ιστορία».

«Είσαι λαμπρή σαν αραχνοϊστός τις μέρες του Ιουλίου» είπε εκείνη, κι άνοιξε την πόρτα διάπλατα. «Έλα, ξέρω μια ιστορία που σου ταιριάζει».

Το κορίτσι έκανε ένα βήμα και μπήκε στο σπίτι, στο σπίτι το ημιφώτεινο, το κλειστό, και κάθισε στο σαλόνι κοιτώντας τη γυναίκα στα χείλη με αδημονία.

«Λοιπόν» άρχισε η οικοδέσποινα «η ιστορία μου αφορά μια γυναίκα. Μια γυναίκα που ήταν ευτυχισμένη, οι μέρες της τραγουδιστές και τις νύχτες ο ύπνος της ήρεμος σαν των πουλιών. Ζούσε μονάχη σ' ένα σπίτι ολόφωτο, δροσερό –που γελώντας ονόμαζε το ξέφωτό μου– κι άφηγε τα παράθυρα ορθάνοιχτα καλώντας καθετί που πετούσε, σερνόταν, βούιζε, περπατούσε να μπει και να της πει τη μικρή του ιστορία. Τις μικρές αυτές ιστορίες

τις μάζευε, και μια φορά τον χρόνο τις έπλεκε μαζί, έβγαινε στο κατώφλι της κι έλεγε στα πλάσματα που την είχαν επισκεφτεί μια μεγάλη, αλλιώτικη ιστορία φτιαγμένη απ' τις δικές τους... Μόνο ένα πράγμα φοβόταν, και πρόσεχε πολύ: Να μην έρθουν τα ζώα που περπατούν όταν γεννιούνται στα τέσσερα, αργότερα στα δύο και προς το τέλος στα τρία τους πόδια.

»Μπήκε, λοιπόν, κάποιο μεσημέρι καυτό, μπήκε στο σπίτι της μία αράχνη. “Ομορφα ζεις εδώ” της είπε. “Είναι όλα ανοιχτά, δεν έχεις πολλά έπιπλα κι έτσι μπορείς να περπατάς, και να χορεύεις αν θες, και είναι όλα δροσερά. Να μείνω εδώ, και θα σου πω μια ιστορία”. “Γι' αυτό είναι το σπίτι μου ανοιχτό” απάντησε χαμογελώντας η γυναίκα. “Να μείνεις”. Και η αράχνη έμεινε.

»Ύστερα από λίγο καιρό, ζήτησε η αράχνη απ' τη γυναίκα να κλείσει το παράθυρο που άνοιγε στο σαλόνι, γιατί ήταν βορινό κι όταν φυσούσε τρά-

ντάζε πολύ τον ιστό της. Ένα νήμα είχε στήσει εκεί η αράχνη, που ξεκινούσε απ' το εσωτερικό περβάζι του παραθύρου κι έφτανε ως την άκρη του μεσαίου ραφιού στη βιβλιοθήκη. Αμέσως η γυναίκα έκλεισε το παράθυρο και το σφάλισε καλά, προσέχοντας τις κινήσεις της, μην πειράξει και χαλάσει το νήμα. Πέρασαν μέρες, και ζήτησε η αράχνη απ' τη γυναίκα να κλείσει το μικρό παραθύρι του διαδρόμου, γιατί ήταν βορειοανατολικό κι ο βοριάς ακόμα γλιστρούσε και την τάραζε, και κούναγε επικίνδυνα τον ιστό της. Είχε μεγαλώσει τώρα ο ιστός, απ' το περβάζι έφευγαν άλλα τρία νήματα, αιωρούνταν πάνω απ' το πάτωμα του σαλονιού κι έφταναν ως τον τοίχο. Εκεί η αράχνη είχε κάνει έναν κόμπο σε κάποια ανεπαίσθητη προεξοχή του σοβά, τα γύρναγε και τα 'πλεκε στους δύο αντικριστούς τοίχους του διαδρόμου, πηδώντας δύο, τρεις φορές από τον έναν στον άλλο και φτάνοντας ως το τέρμα. Αμέσως ναι είπε η γυναίκα, και σκύβοντας, πατώντας

προσεκτικά μη και χαλάσει τα νήματα, έφτασε στο μικρό παράθυρο και το σφάλισε.

»Πέρασε ο καιρός. Η αράχνη έστηνε κι έστηνε νήματα, από τοίχο σε τοίχο, ψηλά, χαμηλά, φτιάχνοντας φράγματα αέρινα, μεταξένια, μετά βίας ορατά μα υπαρκτά πιο πολύ απ' το φως και τις πνοές του αέρα που χορεύαν απ' έξω. Όλα τα παράθυρα είχανε κλείσει, και η γυναίκα στο σπίτι περπατούσε βραδύτερα κι από εξαντλημένη γριά, ώσπου η αράχνη κάποια μέρα τής είπε: “Σε παρακαλώ, ζούμε τόσο όμορφα, μόνο ένα παράπονο έχω”. “Πες μου, ποιο είν' αυτό; Τίποτα δε θέλω να σε ενοχλεί στο σπιτικό μου” είπε η γυναίκα και την πλησίασε. “Να” είπε η αράχνη “στ' αλήθεια έχεις κάνει τόσο πολλά – πουθενά δεν έχω κινηθεί τόσο ελεύθερα όσο εδώ, όμως υπάρχει κάτι...” “Μα τι;” επέμεινε η γυναίκα. “Να” είπε ξανά η αράχνη “ξέρεις, όταν κοιμάσαι τα βράδια... οι κινήσεις σου συχνά είναι απότομες, το κορμί σου τινάζεται, κι άλλοτε γυρ-

νάς ξαφνικά και πετάς με βία τα σκεπάσματα και, ξέρεις... Έτσι σηκώνεται αέρας και οι ιστοί μου, τα νήματά μου, νήματα που έχω υφάνει με τόση προσοχή κι αφοσίωση, νήματα που έχουν βγει μέσα απ' το ίδιο το κορμί μου..." "Ταράζονται;" ρώτησε με αγωνία η γυναίκα. Η αράχνη ένενυσε καταφατικά. Και, από τότε, η γυναίκα δεν ξανακοιμήθηκε, κι η αράχνη μπόρεσε να τραβήξει νήματα πάνω ακριβώς απ' το στρώμα της, να τα πιάσει στους τοίχους και στην ντουλάπα, να τα γυρίσει πάνω απ' το στρώμα ξανά, να τα κατεβάσει στο πάτωμα, να τα απλώσει λίγα χιλιοστά πάνω απ' τη μοκέτα, να τα σηκώσει ψηλά ως το ταβάνι και από κει να τα κατεβάσει διαγώνια, ξανά και ξανά, στην πετούγια της πόρτας. Κι αφού ήταν έτσι, η πόρτα δεν έπρεπε ούτε να κλείσει πιο πολύ ούτε ν' ανοίξει.

»Πέρασαν κι άλλες μέρες. Μαύροι κύκλοι κάτω απ' τα μάτια της γυναίκας, και τα πόδια της την πονούσαν γιατί πια δεν μπορούσε ούτε να περπα-

τήσει ούτε βέβαια να χορέψει μέσα σ' εκείνο το σπίτι, που είχε γίνει μια τόσο προστατευμένη φωλιά για την αράχνη. Κι έφτασε μια μέρα που η αράχνη παραπονέθηκε ξανά: “Για όλα σ’ ευχαριστώ, δεν έχω κεντήσει ποτέ στη ζωή μου με περισσότερη τέχνη. Μα μένει κάτι...” “Τι;” ρώτησε αγωνιώντας η γυναίκα. “Να...” είπε η αράχνη, έκανε μισό βηματάκι πάνω στο νήμα της και χαμήλωσε τα μπροστινά τέσσερα μάτια σαν να υπολόγιζε πόσο μακριά ήταν το στόμα που ’χε μόλις αρθρώσει τη μικρή εκείνη λέξη. “Να... Όταν αναστενάζεις... Όταν αναπνέεις... Τα ευαίσθητα, λεπτά νήματά μου ταράζονται τόσο πολύ...”

»Και η γυναίκα προσπάθησε να πνίξει τους στεναγμούς της. Για λίγο καιρό, λίγες μέρες, τα κατάφερε, κι η αράχνη ελεύθερη μπόρεσε να ξεδιπλώσει όμορφα νήματα, λεπτά και γερά, από τους τοίχους στα μαλλιά της γυναίκας και από κει στα χείλη της, κι ύστερα χαμηλά ως το πάτωμα. “Μη δακρύξεις” τη

διέταξε κάποια στιγμή. “Τα δάκρυσ σου θα χαλάσουν τους ακριβούς μου ιστούς, και ποτέ δεν ξετυλίχτηκαν ως τώρα ιστοί πιο λεπτοί, πιο γεροί, πιο κυρίαρχοι απ’ ό,τι αυτοί”. Και η γυναίκα, στα λόγια αυτά, πίεσε τα χείλη της να μη χαμογελάσουν και χαλάσουν τους ιστούς, γιατί πίσω απ’ τα κλειστά της τα μάτια είχε άξαφνα δει τον εαυτό της να στέκει σε ξέφωτο, σε κάποια ακτή, και να μπαίνει στη βάρκα που, όπως υποσχόταν ο βαρκάρης κάτω απ’ την κουκούλα, θα την πήγαινε “στην όμορφη άλλη μεριά”. Με τα χείλη σχεδόν ασάλευτα λοιπόν, ψιθύρισε στην αράχνη: “Όταν μπήκες στο σπίτι μου, είπες ότι θα μου ’λεγες μια ιστορία. Πες την, επιτέλους”. Η αράχνη γέλασε, και με τα λεπτά της ποδαράκια περπάτησε πάνω στα χείλη της γυναίκας, σφραλίζοντας τα με ιστούς. “Λοιπόν, τόσο καιρό σ’ τη λέω την ιστορία μου, που είναι και δική σου: μια μεγάλη, αλλιώςτική ιστορία”».

Η γυναίκα με τα σκούρα ρούχα σταμάτησε και κοίταξε το κορίτσι το φωτεινό, με τα γυμνά τα πέλματα και τα σανδάλια.

«Πώς σε λένε;» τη ρώτησε το κορίτσι.

Μα έτσι όπως κοίταζε καλά καλά την οικοδέσποινα, από πάνω ως κάτω, κάτι είδε και η ανάσα της κόπηκε. Από τις άκριες των νυχιών της γυναίκας πρόβαλλαν μικρές απειροελάχιστες σταγόνες που λαμπύριζαν στιγμιαία στο λιγοστό φως του σπιτιού, και κάποιες έσταζαν προς τα κάτω ξεδιπλώνοντας νήματα.

«Αράχνη» είπε η γυναίκα.

Και το κορίτσι δεν ξαναφάνηκε στους δρόμους του ήλιου.